

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Свищов, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЩОВ в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светослав Ив. Иванов

при участието на секретаря Татяна Ст. Тотева
като разгледа докладваното от Светослав Ив. Иванов Гражданско дело № 20224150100790 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по редовна и допустима искова молба на **А. Г. ПК**, ЕГН: *****, гр. *; срещу **СУ „ДБ“**, ЕИК: **, гр. ***, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1-3 КТ, във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В **исковата молба (ИМ)** ищцата твърди, че повече от 33 години е била в трудово отношение с ответното училище. До 2017 г. е била на длъжност „старши прогимназиален учител“, а след това била преназначена на длъжността „главен прогимназиален учител“. Понеже новата ѝ длъжност ѝ създавала затруднения, А. К. поискала на 27.10.2022 г. от директора на училището да я върне на старата ѝ длъжност, като поискала – буквално – да бъде освободена от длъжността „главен учител“. След това на 02.11.2022 г. К. депозирала нова молба в училището, с която заявявала, че оттегля старата си молба, уточнявайки, че иска да бъде „преназначена“ на предишната си длъжност, а не да прекратено трудовото ѝ отношение с училището. Директорът на училището обаче заявил в уведомление от 02.11.2022 г. до К, че трудовото ѝ отношение ще бъде прекратено на основание чл. 326, ал. 1 КТ: след изтичане на тридесет дневен срок на предизвестieto ѝ за напускане. По-късно директорът заявил в уведомление от 10.11.2022 г. на ищцата, че първата ѝ молба не може да се счита за оттеглена, тъй като това можело да стане само преди тя да бъде получена или най-късно – едновременно с получаването ѝ; при това трудовото отношение щяло да бъде прекратено на 28.11.2022 г. Така на 24.11.2022 г. директорът на училището връчил Заповед № 488/24.11.2022 г. на ищцата за прекратяване на трудовия ѝ договор на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 29.11.2022 г.

В ИМ А. Г. ПК заявява, че уволнението ѝ било незаконно, поради това че, от една страна, не било налице взаимно съгласие за прекратяване на

трудовия договор, както пишело в заповедта от 24.10.2022 г. От друга страна, изявлението ѝ от 27.10.2022 г. било в смисъл не да се прекрати трудовото отношение, а да се върне на старата си длъжност. Развиват се подробни доводите във вр. с твърденията ѝ. В писмената си защита ПК, обратното, но при условията на евентуалност, се отстоява по същество, че волята на ищцата в молбата ѝ от 27.10.2022 г. била трудовото ѝ отношение да се прекрати по взаимно съгласие, но работодателят пропуснал да се произнесе в седмодневен срок дали приема, или не, предложението ѝ; прочее липсвало съвпадение на волите за прекратяване на трудовото отношение на това основание (чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ).

Ищцата ПК моли Свищовският районен съд (СвРС) на основание чл. 344, ал. 1, т. 1-3 КТ, във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД да постанови решение, с което: (1) да признае уволнението ѝ със Заповед № 488/24.11.2022 г., изм. със Заповед № 498/28.11.2022 г., на Директора на училището за незаконно; (2) да бъде възстановена на заемана преди уволнението ѝ длъжност – „главен прогимназиален учител“; (3) да осъди училището да ѝ плати сумата от 23 703.60 лв., ведно със законната лихва от 15.12.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, която сума представлява обезщетение за шест месеца, през които ищцата е била без работа. Претендират се и разноски.

В отговора на ИМ (ОИМ) ответното училище заявява следното: Признават се фактите в исковата молба, но се възразява срещу твърдението на ищцата, че намерението ѝ в молбата □ от 27.10.2022 г. е било да бъде преназначена на старата длъжност, напротив, волята ѝ била да бъде прекратено трудовото ѝ отношение с предизвестие. Релевира се довод, че изявлението по чл. 326, ал. 1 КТ е преобразуващо право, което води до прекратяване на трудовото отношение *ex lege* с изтичането на срока, поради което не била необходима и заповед за прекратяване на трудовия договор. Моли СвРС да остави без уважение ИМ на ищцата. Претендират се и разноски. В условията на евентуалност – ако съдът уважи предявените искове – моли СвРС да осъди ищцата да плати на ответното училище полученото обезщетение 10 032.24 лв. за неползван платен годишен отпуск.

След като взе предвид установените по делото доказателства, посредством събраните доказателствени средства, и обсъди исканията, доводите и възраженията на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2-3 ГПК, Свищовският районен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ПО ФАКТИТЕ:

От 25.08.1989 г. А. Г. ПК престира труда си срещу възнаграждение в СУ „ДБ“, гр. Свищов като учител (видно от трудов договор № 71 между страните със същ. дата, прикрепен към трудовото досие на ищцата). С Допълнително споразумение № 12/19.09.2017 г. към същ. трудов договор между Директора на училището и А. К последната била назначена от длъжност „Старши прогимназиален учител“ на длъжност „Главен прогимназиален учител“. На 27.10.2022 г. К подала молба до Директора на училището, в която заявила следното: „Госпожо Директор, Моля да бъда освободена от длъжността

„Главен учител“, тъй като смятам, че работата ми като такъв е недостатъчно оценена за учебната 2021-2022 г. от страна на директора на училището.“ Молбата е била резолирана положително (с „Да“) от Директора на училището на следващата дата (28.10.2022 г.). С писмено изявление от 02.11.2022 г. на Директора К е била уведомена, че трудовото ѝ отношение ще бъде прекратено на основание чл. 326, ал. 1 КТ след изтичането на предвидения в ал. 2 тридесет дневен срок, който е започнал да тече на 28.10.2022 г. и щял да изтече на 28.11.2022 г. ПК възразила при връчването на уведомлението ѝ, че: „Не съм съгласна с направеното предизвестие, тъй като по КТД *срокът на предизвестието е два месеца* – чл. 328, ал. 1, т. 2-3 и т. 10 КТ.“

А. ПК е подала нова молба на 02.11.2022 г. до училището, в която заявява следното: „Моля да бъде оттеглена молбата ми № 347/27.10.2022 г. Моля да бъда освободена от длъжността „Главен учител“ и преназначена в „Старши учител по математика“, тъй като смятам, че работата ми като такъв е недостатъчно оценена за учебната 2021-2022 г. от страна на директора на училището!“ Резолуцията на Директора от същ. дата била отрицателна („Не!“). На 10.11.2022 г. Директорът на училището е отговорил на ПК, че предизвестieto не би могло да се оттегли на основании чл. 326, ал. 4 КТ, тъй като срокът за това е изтекъл: молбата за предизвестieto е вхoдирана в училището на 27.10.2022 г., а молбата за оттеглянето ѝ – на 02.11.2022 г.; КТ обаче позволявал оттеглянето на предизвестieto без съгласието на работодателя да стeна преди получаването му от него или най-късно едновременно с това. Директорът е отговорил на възражението за по-дългия срок на предизвестieto в чл. 11 КТД, който е заявила ПК, че същият бил неприложим в хипотезата на чл. 326 КТ, но в случай на предизвестие по чл. 328, ал. 1, т. 2-3 и т. 10 КТ. Директорът, най-сетне, е изразил несъгласие за оттегляне на молбата на предизвестieto. При връчването на последното уведомление, както и по-късно с Възражение от 17.11.2022 г., подписано и от други служители на училището, ПК възразила на Директора, че молбата □ от 02.11.2022 г. била депозирана около час преди да □ бъде връчен за подпис първият отговор на Директора от 02.11.2022 г. относно предизвестieto ѝ от 27.10.2022 г.

Със Заповед № 488/24.11.2022 г., в която е записано, че е издадена на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ и приета молба от 27.10.2022 г., Директорът на училището е наредил да бъде прекратено трудовото отношение между СУ „ДБ“ и А. ПК, считано от 29.11.2022 г.; на ПК да изплатено обезщетение за непoлзван платен годишен отпуск от 52 дни за 2022 г. и 29 дни за 2021 г., или общо от 81 лв., в размер на 10 112.85 лв.; а бъде удържана сумата от 83.34 лв., която ПК дължала на училището съгласно чл. 4, ал. 2 от Наредба за представителното облекло на учителите, понеже е получила плащане за облекло за цялата от 2022 г., но следвало да върне пропорционална част от цялата получена сума за периода, в който не е била учител, т. е. за времето от 29.11.2022 г. до края на с. г. Тази заповед била връчена на ПК на 24.11.2022 г. На 28.10.2022 г. ПК възразила, че дължи да върне сума за облекло, която възлизала на 41.67 лв. Така със Заповед № 498/28.11.2022 г. била изменена Заповед № 488/24.11.2022 г. от Директора на училището, като било наредено от учителя да се удържи само сумата от 41.67 лв. за облекло, а за непoлзван платен годишен отпуск да му се плати сумата от 10 032.24 лв. На 25.11.2022 г. ПК възразила срещу определението ѝ обезщетение за непoлзван платен годишен отпуск.

ПО ПРАВОТО:

СвРС намира, че е сезиран обективно съединени искиове от А. Г. ПК срещу СУ „ДБ“, гр. Свищов, с които иска от съда: (1) да признаване уволнението □ със Заповед № 488/24.11.2022 г., изм. със Заповед № 498/28.11.2022 г., на Директора на училището за незаконно и неговата отмяна (чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ); (2) да я възстанови на предишната ѝ работа в училището като „главен прогимназиален учител“ (чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ); и (3) да осъди училището да ѝ плати сумата от 23 703.60 лв., ведно със законната лихва от 15.12.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, която сума представлява обезщетение за шест месеца, през които ПК е била без работа (чл. 344, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 225 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД).

По делото не са наведени факти, за които съществува установено от закона предположение (презумпция) по смисъла на чл. 154, ал. 2 ГПК. В случая са безспорни обстоятелствата на: възникването на трудовото отношение между страните, вкл. и на изменяването му, в частност на преназначаването на ищцата през 2017 г.; на подадените от нея молби до училището на 27.10.2022 г., на 02.11.2022 г. и възражение от 17.11.2022 г.; на уведомленията на СУ до ищцата от 02.11.2022 г., от 10.11.2022 г. и заповедта за прекратяване на трудовото отношение на ищцата от 24.11.2022 г., която ѝ е била връчена на същ. дата, в т. ч. и заповедта, с която е била изменена тази заповед на 28.11.2022 г., която също ѝ е била връчена; на обстоятелството, че ищцата не полага труд срещу възнаграждение от уволнението ѝ досега; както и че е била обезщетена за неползван платен годишен отпуск съгласно заповед на директора на ответното училище.

С оглед на изложеното съдът е обявил на страните с доклада си по делото, че всички факти по делото не са се нуждаели от доказване (чл. 155 ГПК), а освен това същите са били надлежно установени от писмените доказателствени средства по делото – трудовото досие на ищцата от 1989 г. до 2022 г. в училището. При това спорът в случая е концентриран върху правото, а именно: (1) Какви са били юридическите последици на молбата (волеизявлението) на А. К от 27.10.2022 г.: дали с нея тя е упражнила право да бъде преназначена на предишната си длъжност (с каквото право не разполагала нито по КТ, нито КТД), или с молбата си тя е отправила предизвестие за прекратяване на трудовото ѝ отношение (по смисъла чл. 326 КТ)?; и (2) Дали заповедта за уволнение е прекратила трудовото отношение по „взаимно съгласие“ на страните (чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ), или тя няма такива последици, в случай че преди това трудовото отношение е било прекратено с предизвестие от страна на работника или служителя?

В настоящия случай СвРС намира, че с подадената молба на 27.10.2022 г. от А. ПК до Директора на училището, в която тя заявила следното: „Госпожо Директор, Моля да бъда освободена от длъжността „Главен учител“, тъй като смятам, че работата ми като такъв е недостатъчно оценена за учебната 2021-2022 г. от страна на директора на училището.“, служителят ПК е манифестирал недвусмислено желанието си да бъде прекратено трудовото му отношение с работодателя при условията на чл. 326, ал. 1 КТ. Срокът за това е тридесет дневен срок от получаването на предизвестието от работодателя и – макар такъв срок да не е посочен в предизвестието – същият следва от диспозитивната разпоредба на чл. 326, ал. 2 КТ, която допълва

волята на служителя. В настоящия случай срокът е започнал да тече на следващия ден, 28.10.2022 г., и е изтекъл на 28.11.2022 г. Същевременно предизвестieto е станало неоттегляемо от датата на получаването му от работодателя на 27.10.2022 г. (вж. чл. 326, ал. 4, изр. 2 КТ).

Положителната резолюция на Директора на СУ: „Да“, върху молбата на К от 27.10.2022 г. на следващия ден, 28.10.2022 г., указва, че работодателят е възприел, и то без възражения, предизвестieto на служителя. Тъкмо за това с писмено изявление от 02.11.2022 г. Директорът е уведомил ПК, че трудовото й отношение ще бъде прекратено на основание чл. 326, ал. 1 КТ след изтичането на предвидения в ал. 2 тридесет дневен срок, който е започнал да тече на 28.10.2022 г. и щял да изтече на 28.11.2022 г. Възражението на ПК при връчването й на това уведомление от 02.11.2022 г.: *„Не съм съгласна с направеното предизвестие, тъй като по КТД срокът на предизвестieto е два месеца – чл. 328, ал. 1, т. 2-3 и т. 10 КТ.“*, потвърждава категорично действителната й воля от 27.10.2022 г. трудовото й отношение да бъде прекратено с изтичане на предвидения от закона срок за предизвестие по чл. 326 КТ.

Оспорването от служителя на срока на предизвестieto впрочем е неоснователен, както правилно е посочил и работодателят. Съгласно чл. 29 КТД за системата на предучилищното и училищното образование, който е ноторен: *„За работниците и служителите в предучилищното и училищното образование, членове на синдикалните и работодателските организации, страни по договора, срокът на предизвестие при прекратяване на трудовите правоотношения по чл. 328, ал. 1, т. 1-3 и т. 10 КТ е два месеца.“* Следователно предизвестieto по чл. 326 КТ не попада под защитата на КТД и двумесечния срок на предизвестие в него е неприложим в случая.

Молбата на А. К на 02.11.2022 г. до училището, в която заявява следното: *„Моля да бъде оттеглена молбата ми № 347/27.10.2022 г. Моля да бъда освободена от длъжността „Главен учител“ и преназначена в „Старши учител по математика“, тъй като смятам, че работата ми като такъв е недостатъчно оценена за учебната 2021-2022 г. от страна на директора на училището. Също така свидетелства недвусмислено за намерението й на 27.10.2022 г. да прекрати трудовото си отношение с предизвестие по чл. 326 КТ, защото по същността си представлява предложение за оттегляне на предизвестieto със съгласието на работодателя: чл. 326, ал. 4, изр. 3 КТ. Само че Директорът на СУ не е приел това, като резолирал отрицателно последната молба („Не!“) на същата дата.*

Искането за връщане на старата длъжност от К (да бъде преназначена от длъжността „Главен учител“ и преназначена в „Старши учител по математика“) е предложение, което също не е било прието от работодателя, видно от спомената му отрицателна резолюция. Същевременно КТ не предоставя подобна възможност (субективно право) на служителя за „връщане“ на стара позиция по негово усмотрение и без съгласието на работодателя. Най-сетне, дори това искане на К да се тълкува като предложение за оттегляне на предизвестieto й, то същото е неоснователно – съгласно чл. 326, ал. 4, изр. 3 КТ – без съгласието на работодателя, който, несъмнено, е бил против това. Впрочем всичко това, в т. ч. и несъгласието на работодателя за оттегляне на предизвестieto, е било надлежно и правилно разяснено на служителя от работодателя му в уведомлението от 10.11.2022 г.

Възражението при връчването на това уведомление на служителя на 10.11.2022 г., същото както и възражение му от 17.11.2022 г., че молбата му от 02.11.2022 г. била депозирана около час преди да му е бил връчен за подпис първият отговор на работодателя от 02.11.2022 г. относно предизвестието му от 27.10.2022 г., е несъстоятелно. По силата на чл. 326, ал. 4, изр. 2 КТ предизвестието на служителя може да се оттегли *преди или най-късно с получаването му от работодателя*, а не преди да бъде връчено на служителя становището на работодателя относно предизвестието по чл. 326, ал. 1 КТ; в кодекса, в трудовия договор и КТД въобще липсва каквото и да било задължение на работодателя да връчва подобно уведомление на служителя. Прочее връчването, или не, на уведомление от работодателя на служителя със становище относно предизвестието на последния по чл. 326 КТ е правноирелевантно, т. е. няма никакви юридически последици; при което доводът на служителят в обратния смисъл, че би могъл да оттегли до момента на връчването предизвестието си, е неприемлив: той не почива на закона, трудовия договор и КТД.

Най-сетне, възприетото тук тълкуване на чл. 326 КТ е константна практика на ВКС. Вж. напр. Р. № 981/1994 г. по гр. д. № 832/1994 г., III г. о., в което се приема, че: „Щом съобщението за оттегляне на предизвестието, подадено от работника или служителя, за прекратяване на трудовото правоотношение е постъпило при работодателя, след като той е получил предизвестието, *работникът или служителят не може да го оттегли, защото вече е обвързан от отправеното волеизявление.*“ „Започнал ли е да тече срокът на предизвестието, прекратяването на трудовото правоотношение – според Р. № 280/12.10.2015 г. по гр. д. № 1898/2015 г., IV г. о. на ВКС – може да бъде осуетено до изтичането му, но само със съгласието на двете страни.“

Неоснователен е и доводът на служителя, че молбата ѝ от 27.10.2022 г. следвала да се квалифицира не като предизвести по чл. 326 КТ, а като предложение за прекратяване на трудовото отношение по взаимно съгласие – чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ. Това е така, защото, за да е налице предложение за прекратяване на трудовото отношение по взаимно съгласие (чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ), било то от работника или служителя, било то от работодателя, предложението трябва да съдържа всички съществени уговорки относно прекратяването на трудовото отношение, в т. ч. и *дата*, от която при приемане на предложението ще се прекрати отношението. В противен случай, дори предложението да е било прието, липсва съгласие по всички съществени условия за прекратяването на договорното отношение. (Вж. в този смисъл: Опр. № 593/28.06.2018 г. по гр. д. № 4217/2017 г., IV г. о., както и цит. от него Р. № 249/16.10.2014 г. по гр. д. № 2251/2014 г., IV г. о., Р. № 86/22.07.2015 г. по гр. д. № 5957/2014 г., III г. о.; Р. № 60/07.05.2015 г. по гр. д. № 5467/2014 г., III г. о., Опр. № 535/29.06.2018 г. по гр. д. № 4997/2017 г., III г. о., Р. № 4/21.02.2012 г. по гр. д. № 278/2011 г., IV г. о., както и много други на ВКС.)

„[К]огато предложението за прекратяване на трудовия договор по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ изхожда от работник или служител, *но без да са посочени в него условията на прекратяване* [вкл. и датата – съгласно цит. в горния абзац практика: бел. докладчик-съдията в СвРС], *искането следва да се приеме за предизвестие по инициатива на работника или служителя съгласно чл. 326 КТ, независимо дали работодателят е прекратил трудовото*

правоотношение по взаимно съгласие.“ (вж. Р. № 171/15.10.2020 г. по гр. д. № 171/2020 г., IV г. о. на ВКС). Несъмнено, действително, че неприетото предложение по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ на служителя от работодателя не би могло да се „преобразува“ („конверсира“) от работодателя като предизвестие по чл. 326 КТ, каквато е практиката на ВКС (вж. напр. Р. № 207 от 21.11.2019 г. по гр. д. № 4396/2018 г., IV г. о.). Само че случаят не е такъв: Молбата на ПК от 27.10.2022 г. не е предложение по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, понеже в него не се съдържат всички съществени условия, за да се прекрати трудовото отношение по взаимно съгласие (липсва дата за прекратяването, а в закона липсва диспозитивна норма, която да уточнява волята на страна в тази връзка). Напротив, тази молба отразява желанието на ПК да се прекрати трудовото й отношение чрез едностранно изявление – предизвестие, чийто срок се определя от диспозитивните правни норми на чл. 326, ал. 2 КТ.

Най-сетне, е доводът на А. ПК, че молбата й от 27.10.2022 г. не би могла да се квалифицира като предизвестие по чл. 326 КТ, тъй като не била мотивирана в този смисъл. Както е посочено в ТР № 2/23.10.2012 г. по тълк. д. № 2/2012 г., ОСГК на ВКС, *предизвестие* по чл. 326 КТ няма за *реквизит мотиви*, т. е. валидно е и без да са изложени съображенията на служителя за него.

Несъстоятелен е и доводът на ПК, че вътрешната й воля (нейните представи и желания) е била различна от изявената в молбата й от 27.10.2022 г. воля. Това е така, защото, *външната (изразената) воля взема превес на вътрешната (представите и желанията) с извършването на волеизявлението*, защото, най-малкото, вътрешната воля трудно би могла да се установи (като част от душевния мир на автора на изявлението). Допусне ли се обратното, би се създадо несигурност в оборота чрез възможности за много злоупотреби: Всеки би могъл „да оттегли“ автономно всяко свое правно изявление, когато намери за добре, под пред текст че е желал нещо друго, различно от изявеното.

Ето защо при несъответствие (порок) между вътрешна (представите и желанията) воля и външна (изявена) воля законодателят е уредил изчерпателно случаите, в които може да се иска унищожаване на волеизявлението. Това са случаите на грешка, измама, заплашване и т. н. (Вж. чл. 27 и сл. 33Д, които важат не само за договорите, но и за едностранните сделки по арг. от чл. 44 33Д, а предизвестие по чл. 326 КТ, без съмнение, се явява едностранна сделка, чийто правни последици са да прекрати трудовото отношение след изтичане на определен срок.)

В случая обаче нито съдът е бил сезиран с конститутивен иск за унищожаване на изявлението от 27.10.2022 г. (чл. 326 КТ) поради грешка (чл. 32, ал. 1, във вр. с чл. 28 33Д), нито пък по делото има никакви доказателства за грешка *към момента на обективизирането на вътрешната воля* на ПК от в молбата й от 27.10.2022 г.:

В първото си писмено изявление до работодателя във вр. с отправеното предизвестие от 02.11.2022 г. същата не оспорва предизвестие (съдържанието на изявлението) си. Напротив, тя го потвърждава, като единствено оспорва продължителността на срок му. Във второто писмено становище от 02.11.2022 г. ПК, отново, потвърждава първоначалната си воля за прекратяване на трудовото отношение по смисъла на чл. 326 КТ, като този път заявява желание да го оттегли предизвестие си.

Едва ли би могло да има някакво съмнение, че с молбата си от 27.10.2022 г. ПК е искала да прекрати трудовото си отношение чрез предизвестие по чл. 326 КТ, след като това следва ясно от тази молба и се потвърждава постфактум и от двете ѝ изявления от 02.11.2022 г. до Директора на СУ. Ето защо СвРС приема, че по делото се установи, че *действителната* воля на А. ПК е била да прекрати трудовото ѝ отношение с предизвестие на 27.10.2022 г. с молба до Директора на СУ.

С оглед на всичко изложено дотук трябва да се приеме, че молбата от 27.10.2022 г. на А. ПК до Директора на СУ „ДБ“ има последиците на предизвестие на служителя за прекратяване на трудовото отношение след изтичането на тридесет дневен срок (чл. 326, ал. 1-2 КТ). Този срок е започнал да тече на следващия ден, 28.10.2022 г., и, следователно, е изтекъл на 28.11.2022 г. При това трудовото отношение на служителя с работодателя се е прекратило по силата на самия факт (*ipso facto*) на изтичане на срока, без да е било необходимо издаването на някакви последващи актове (заповеди) от работодателя или на подписването на допълнителни споразумения (анекси) между страните. (Така напр. и Р. № 94/28.03.2014 г. по гр. д. № 2623/2013 г., IV г. о. на ВКС.)

При това СвРС намира, че Заповед № 488/24.11.2022 г., в която е записано, че е издадена на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ и приета молба от 27.10.2022 г., на Директора на училището, макар и да посочено неправилно правно основание (вместо: „чл. 326, ал. 1 КТ“, е записано: „чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ“), само е *констатирила* (удостоверила) прекратяването на трудовото отношение с предизвестие по чл. 326 КТ, без да притежава констативно (правосъздаващо) действие в тази връзка. (По този начин и Р. № 94/28.03.2014 г. по гр. д. № 2623/2013 г., IV г. о. на ВКС, както и много др. в този смисъл.) Целта на тази заповед, видно от самото ѝ съдържание (в т. ч. и на Заповед № 488/24.11.2022 г., с която първата заповед е била коригирана), е било да бъде основание за изплащането на А. ПК на обезщетение за неползван платен годишен отпуск, след като бъде удържана съотв. сумата, която тя дължала на училището за представителното облекло на учителите.

Прочее Заповед № 488/24.11.2022 г., изменена със Заповед № 488/24.11.2022 г., на Директора на СУ „ДБ“ се явява *законосъобразна*, тъй като с нея работодателят е констатирал предстоящото прекратяване на трудовото отношение на 28.11.2022 г. на служителя А. ПК с училището на основание чл. 326 КТ – предизвестие на служителя от 27.10.2022 г. с тридесет дневен срок, който е започнал да тече на следващия ден и е изтекъл на 28.11.2022 г. При това положение *искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ* на А. ПК за признаване на уволнението ѝ за незаконно със Заповед № 488/24.11.2022 г., изм. със Заповед № 488/24.11.2022 г., на Директора на СУ „ДБ“ и неговата отмяна се явява *неоснователен*, тъй като основаниято за прекратяването на трудовото отношение е не уволнението, а изтичането на срока на предизвестията на служителя по чл. 326 КТ. Предвид на неоснователността на главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ неоснователни се явяват и обусловените от неговата основателност иски на ПК срещу СУ по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване ѝ на предишната работа и по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за плащането ѝ на обезщетение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на делото право на разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски има ответното училище, при което ищцата следва да бъде осъдена да му заплати 780 лв. за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235 ГПК,
Свищовският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ иск от **А. Г. ПК**, ЕГН: *****, гр. *; срещу **СУ „ДБ“**, ЕИК: **, гр. ***, за признаване за незаконно на уволнението на **А. Г. ПК** със Заповед № 488/24.11.2022 г., изм. със Заповед № 498/28.11.2022 г., на Директора на училището, **като НЕДОКАЗАН и НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОТХВЪРЛЯ предявеният на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ иск от **А. Г. ПК** срещу **СУ „ДБ“**, гр. Свищов, за възстановяването на **А. Г. ПК** предишната работа в **СУ „ДБ“** на длъжността „главен прогимназиален учител“, **като НЕДОКАЗАН и НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОТХВЪРЛЯ предявеният на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ иск от **А. Г. ПК** срещу **СУ „ДБ“**, гр. Свищов, за осъждането на **СУ „ДБ“**, гр. Свищов, да плати на **А. Г. ПК** сумата от **23 703 (двадесет и три хиляди и седемстотин и три) лева и 60 ст.**, ведно със законната лихва от 15.12.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща обезщетение за шест месеца, през които **А. Г. К** е била без работа.

ОСЪЖДА А. Г. ПК да заплати на **СУ „ДБ“**, гр. Свищов, сумата от **780 (седемстотин и осемдесет) лева**, представляваща съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Свищов: _____